ტარტაროზი

წელიწადი მეექვსე — ფასი 10 კაპ.

კვირა, 23 ივნისი 1929 წ. № 26 (210)

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ბიუროკრატის გასაჭირი

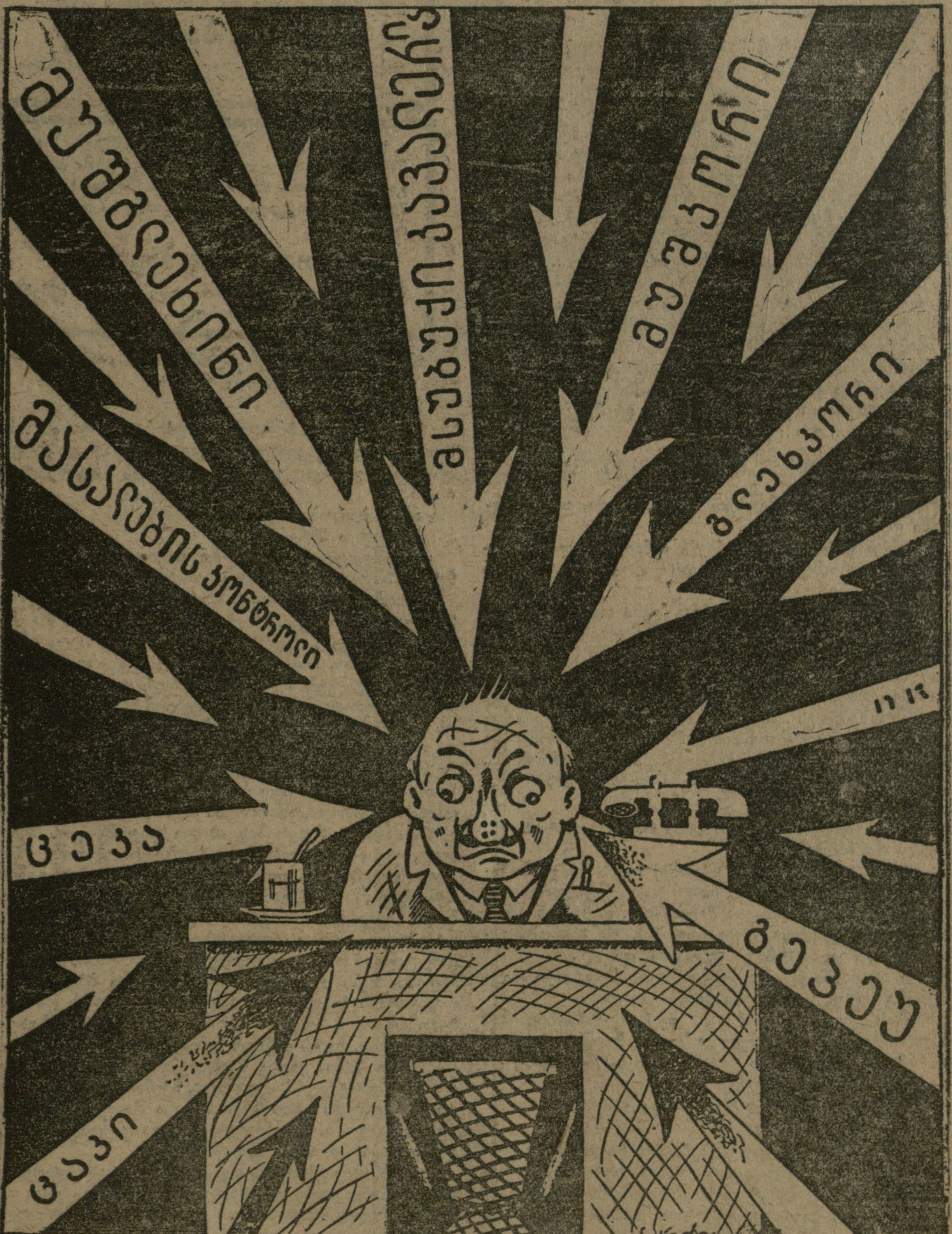

გამოიგონეს ეს რაღაც მსუბუქი კავალერია,
ეს მუშგლეხინიც მე მწიწკნის, შიკრიკიც ჩემი მტერია,

ეროვნული ბიბლიოთეკა

პატიოსანი გვამი

სახელმწიფო აპარატის წმენდის გამოცხადების შემდეგ ექვთიმე ჯერ ცუდ გუნებაზე დადგა და მერე თანდათან ავად გახდა.

— როცა გამწმენდი კომისია მივიდა დაწესებულებაში, ექვთიმე სახლში იწვა და ორმოცდაერთ გრადუსიან სიცხისაგან ბოდავდა::

— რას მერჩით თქვენ მართლა ულმერთოებო!? გეცლიათ ოცი-ოცდაათი წელიწადი და მაინც მოვკვდებოდი; მუდამ ხომ ვერ ვიცხოვრებდი? ა? რაო? ჰოო...ვიცი, ვიცი.... ჩვენს დაწესებულებაში არც-ერთ თანამშრომელს არ ვუყვარვარ, ყველას ვეჯავრები იმიტომ, რომ მეც მეჯავრება ისინი... მათი დათხოვნა მინდოდა და მათ ადგილზე ჩემიანების მიღება... ეს იმიტომ, რომ შენიანები არაფერში მოგატყუილებს... სირცხვილს არ გაჭმევს... ჰო-და, ჩემი თანამშრომლები ჩემზე კარგს არაფერს იტყვიან... მე ხომ კაი კაცი ვარ, ამას დაადასტურებენ იმ დაწესებულების თანამშრომლები ჩემზე კარგს არაფერს იტყვიან... მე რომ ლამდე... ჰკითხეთ მათ, ბატონო კომისია... ისინი მე ყველა პატივს მცემს... რაო? ისინი ჩემი მოყვრები არიან და ჩემი მოწყობილი და ამიტომ იტყვიან ჩემზე კარგს? სწორედ ამისათვის მომხსნეს მაშინ? ხა-ხა-ხა-ხა... ეს მეც ვიცი... მაგრამ.., საზოგადოდ:::: ეგერ რომ კაცი მოდის, შეხედეთ! თავი ზურგს ქვევით აქვს გამობმული... ხელებით დადის და ფეხებით სჭამს.... დაიმტვრა, დაიმტვრა ჭრელი კატა.... ხა-ხა-ხა... ვაი..: ვაი!:::

ტილოს გამოუცვლიდენ თავზე და ავათმყოფი ცოტათი მშვიდდებოდა

ჰო-და, როცა ექვთიმე ასეთ ბოდვაში იყო, დაწესებულებაში რევიზია მიდიოდა.

— თქვენ რას იტყვით თქვენი გამგის, ექვთიმეს შესახებ?—შეეკითხა ბოლოს რევიზიის წევრი ალექსის (ექვთიმეს თანაშემწე).

— ორჯერ მეტს იმისა, რასაც ჩვენი თანამშრომელი მოგახსენებდენ!—ოფიციალურად უპასუხა ალექსიმ და თანაც ფიქრობდა: „ეგებ გადაურჩეს ექვთიმე ამ წმენდას და გაიგოს ვინ რა სთქვა მასზე. მე საყვედურს ვერ მეტყვის, რადგან მე, თითქოს, მეგონა, რომ თანამშრომლები კარგს იტყოდენ მასზე და ეს „კარგი“ მე ორჯერ გავადიდე, მაშასადამე, მე ცუდი არაფერი მითქვამს... თანამშრომლები კარგს არაფერს იტყოდენ ექვთიმეზე... მიაბრძანებენ... და, ვინაიდან გამგე აღარ გვეყოლება, ეგებ მე დამნიშნონ ექვთიმეს ადგილზე.

— კმარა! გამოაცხადა კომისიის თავმჯდომარემ.

ოქმში ასე ჩასწერეს:

„... განყოფილების გამგე ექვთიმე ბაჯბაჯაძე მოხსნილ იქნას თანამდებობიდან, როგორც გაუსწორებელი ბიუროკრატი და არასაიმედო პიროვნება. ეცნობოს პროკურორს დაუყოვნებლივ დააპატიმროს იმ ბოროტმოქმედებისათვის, რაც აღმოჩნდა რევიზიის დროს“.

როცა მდივანმა უკანასკნელ სიტყვას წერტილი დაუსვა, ცნობა მოვიდა: **„ექვთიმე გარდაიცვალა“.**

თითქმის ყველას გაუხარდა, მაგრამ ზოგიერთებმა („დიპლომატებმა“) გარეგნულად კიდეც მოიწყინეს. მხოლოდ რამდენიმე მეტიჩარა თანამშრომელი (მემანქანე და მისი ამფსონი) აკუნტრუშდნენ და აცეკვდენ.

ამ სამწუხარო ამბის გამო მუშაობა შეწყდა.

ყველა დაიშალა.

ექვთიმეს კაბინეტის ღია კარებთან საპატიო ყარაული (დარაჯი და შიკრიკი) დააყენეს. თანამშრომლები შორიდან იჭყიტებოდენ ცარიელ კაბინეტში. ყველას შიში იპყრობდა, თითქოს ექვთიმე, უხილავი ექვთიმე, ექვთიმეს სული დაფრინავდა მათ თავზე. ბუზსაც კი არ იგერიებდენ —ვინ იცის ეგებ ექვთიმეს სულიაო. (გაგონილი ჰქონდათ ინდოელების რწმენა: **„ადამიანის სული სიკვდილის შემდეგ სხვა არსებაში გადადის“**).

შესდგა დამკრძალავი კომისია ალექსის თავმჯდომარეობით.

მეორე დღეს გაზეთების უკანასკნელ გვერდზე სამგლოვიარო განცხადებები იყო მოთავსებული:

> ...ტრესტის განყოფილება აუწყებს საზოგადოებას, რომ გარდაიცვალა ენერგიული, გულშემატკივარი და სამაგალითო მუშაკი
>
> **ექვთიმე ბაჯბაჯაძე**
>
> დასაფლავების დღე ცალკე იქნება გამოცხადებული.

> **გულდამწვარი და თავზარდაცემული თანამშრომლები ვაუწყებთ საზოგადოებას და მეგობრებს, რომ ხანმოკლე ავათმყოფობის შემდეგ გარდაიცვალა ჩვენი ძვირფასი და საყვარელი**
>
> **ექვთიმე ბაჯბაჯაძე**
>
> **რომლის დასაფლავების დღე ცალკე იქნება გამოცხადებული.**

დასაფლავების დღეს გაზეთებში ექვთიმეზე მოთავსებული იყო ნეკროლოგი სურათით.

მოასვენებენ!..

სამგლოვიარო პროცესია გაუპირდაპირდა იმ შენობას, სადაც აივანზე ყვავილებში, წითელსა და შავი აბრეშუმის არშიებში გამოკიდული იყო ექვთიმეს გადიდებული სურათი.

აქ მსახურობდა ექვთიმე.

პროცესია შეჩერდა.

დაწესებულების სახელით ადგილკომის წარმომადგენელმა სიტყვით მიმართა ექვთიმეს:

— ამხანაგო ექვთიმე! გხედავ, რომ მიცვალებული ხარ და წევხარ კუბოში. ეს ჩვენთვის აქსიომაა და ანბანური ჭეშმარიტება. გხედავ, მაგრამ არ მჯერა და არც მინდა დავიჯერო, რომ შენ მართლაც მკვდარი ხარ. არა, სიკვდილი ჩვენ ვერ შეგვაშინებს. ჩვენ ყველანი სიკვდილის შვილები ვართ; ასეა ადამ და ევადან მოყოლებული... ჩვენ არ დაგტირით შენ, რადგან შენ ჩვენს გულში ცოცხლობ და იქნები მუდამ. ჩვენ გვატირებს დღეს მხოლოდ ის გარემოება, რომ დღეს, როცა საბჭოთა ხელისუფლება, მუშათა და გლეხთა ხელისუფლება, რომელიც შენ ეგზომ დიდად გიყვარდა, აწარმოებს ასეთ გიგანტიურ აღმშენებლობას ახალი ცხოვრების, ახალი სახელმწიფოს შესაქმნელად,—აი, ასეთ დროს, ჩემო ძვირფასო ექვთიმე, გამოგვაკლდი რიგებიდან... როგორც არას დროს, ეხლა გვჭიროდა შენი ჭკუა, ცოდნა, გამოცდილება, ერთგულება, თავდადება და სიყვარული მთავრობისადმი. ძნელია, ძნელი, ბატონო ექვთიმე, როცა ახალგაზრდა სახელმწიფოს შენისთანა გამოცდილი და ერთგული მუშაკი აკლდება... მაგრამ ფიცს ვსდებთ შენს კუბოსთან, რომ საბჭოთა პროლეტარიატი დააწყარებს ქვეყნად სოციალიზმის სამოთხეს და მაშინ, ჩემო ექვთიმე, ზეციურ სამოთხიდან, სადაც შენ ეხლა მიემგზავრები, ჩვენს მიწიერ სამოთხეში გადმოხვალ საცხოვრებლად. მაშინ კიდევ შევხვდებით ერთმანეთს და დანარჩენს მაშინ გეტყვი... იცოცხლე, ჩვენო ძვირფასო ექვთიმე, და წარადიული იყოს შენი ხსოვნა მსოფლიო პროლეტარიატის გულში!—დაასრულა სიტყვა და ცრემლიანი თვალები ცხვირსახოცით ამოიწმინდა.

— საწყალ ექვთიმეს თუ ესმის ეხლა ეს სიტყვები, ალბად იგინება: „თქვე მამაძაღლებო, ასეთი კაი კაცი თუ გეგონეთ, რაღას მიხეთქავდით გულს?!—გადაუჩურჩულა საქმეთა მმართველმა ალექსის.

— ჰომ გაგიგონია: „მკვდარზე ან კარგს იტყვიან, ან არაფერს“!-ო... მკვდარი ყოველთვის პატიოსანია და მართალი!.

გაისმა სამგლოვიარო მარში და დაიძრა პროცესია.

ისელი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მოგონება

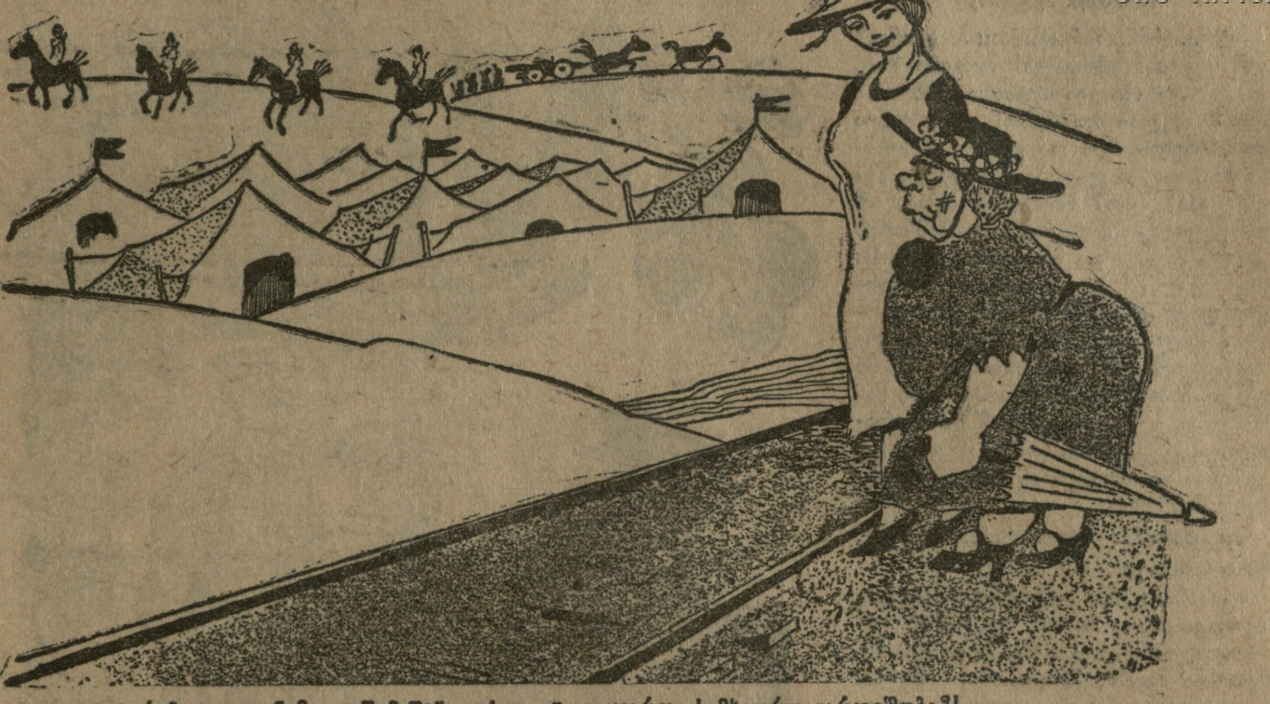

დედი, რამ დაგაღონა? აკი შენ წინედ ძალიან გი უყვარდა სამხედრო ვარჯიშობა?!

— სწორედ იმიტომ დავღონდი, შვილო, რომ გამახსენდა ძველი დრო, როცა მამაშენი ასე ავარჯიშებდა ჯარს. ეხლა კი მოსაზვევში იროსს ჰყიდის.

„შეთანხმება“

იმის შემდეგ, რაც პარტიის წმენდა გამოცხადდა, საქმეთა-მმართველს მოსვენება დაეკარგა.

— რა ვქნა,—ფიქრობდა ის,—გამოვამჟღავნო პარტიულ წმენდაზე ჩვენი ვამგის ოინები, ვაი თუ აპარატის გაწმენდის დროს მე კიდე უარესი დღე დამაყენოს! დავდუმდე და არაფერი ვსთქვა, ვაი თუ მაინც არ დამინდოს და ტყვილა უბრალოდ ჩამიაროს მოხათრებამ? ოხ, რა კარგი იყო, რომ ჯერ აპარატის წმენდა ყოფილიყო და მერე—პარტიის!

დიდი ფიქრისა და ყოყმანის შემდეგ მან გადასწყვიტა წინასწარ მოლაპარაკებოდა გამგეს.

— სად მაქვს, მოლაპარაკების დრო, ხომ ხედავ რამდენი საქმეები მაქვს! ხელმოსაწერი ქაღალდები თუ გაქვს, დამიტოვე და მოვაწერ.

— არა, პირადი საქმე მაქვს.

— აბა, სთქვი, ამხანაგო, მალე!

— როგორც ჩემი, ისე თქვენი ინტერესები მოითხოვს გამოვნახოთ საერთო ენა, მოვახდინოთ წინასწარ შეთანხმება, რომ ბოლოს არც თქვენ წნანოთ და არც მე.

— კაცო, არაფერი არ მესმის, რომელ შეთანხმებაზე ლაპარაკობთ, მითხარი რაშია საქმე?

—საქმე იმაშია, რომ... შეიძლება ეს კაბინეთი თვალითაც ველარ იხილოთ.

— თქვენ ცდებით ამხანაგო, როგორ მიბედავთ თქვენ ასეთი კილოთი ლაპარაკს! რო არ არის; ამით საქმეს არაფერი.

— დამშვიდდით აღელვება საჭიეშველება, უკეთესია შევთანხმდეთ.

— სთქვი კაცო, რაში უნდა მდგომარეობდეს ეს შეთანხმება!

— იმაში, რომ მე ყველაფერი შენი ვიცი, მაგალითად შენი კომბინაციები ტრესტის დირექტორთან. ისიც ვიცი, თუ როგორ ცხოვრებას ეწევი და სხვა.

— შენ ეს ყველაფერი საიდან იცი?—

—დაიღრიალა მოთმინებიდან გამოსულმა გამგემ.

— საიდანაც ვიცი, ეს სულ ერთია, თავი და თავი ის არის, რომ...

— მემუქრები არა?!

— არა, მუქარა რა შუაშია? უკეთესია შევთანხმდეთ. შენ პარტიული ხარ, მე უპარტიო, ხომ გაგიგონია ქართული ანდაზა; „ხელი ხელსბანს და ორივე პირსაო“ თუ მომცემ სიტყვას, რომ აპარატის წმენდის დროს შენ მე დამიცავ, მაშინ მე კრინტსაც არ დავსძრავ. თუ არა,—მაშინ ყველაფერს მოვხსნი თავს და უამბობ შენს შესახებ პარტიის მწმენდავ კომისიას.

— ამხენაგო; ამდენი ხანია ერთად ვმსახურობთ და შეთანხმება არ გაგვიჭირდება. აპარატის წმენდის დროს ისე დაგიცავ, როგორც ჩემ საკუთარ თავს. მიუხედავათ იმისა, რომ შენს წინაალმდეგ მთელი დაწესებულება ამხედრებულია.

ძველი.

ექიმბაში

ავადმყოფნი მოგროვდენ
ალათიას ეზოში.
ზოგსა ჰქონდა წელკავი
და ზოგს ქარი თეძოში.
შეაზავა ალათიმ
საგანგებო წამალი:
მდოგვ—წიწაკას შეურთო
„სპანქის ბუზი“ მამალი.
სადოსტაქრო ოთახში
და დაუწყო გრძელ დანას
ქვაზე ლესვა-ხახუნი.
ავადმყოფმა წინასწარ
მისცა ხუთი მანეთი.
ფიქრობს: ალბად მომარჩენს
კაცი მცოდნე ასეთი.
აგერ ბავშვიც მოგვარეს,
აკრული აქვს თვალები
თავზე წურბელს ასვამს,
მას ლოცავენ ქალები.
აგერ მოდის ვიღაცა,
ანთება აქვს წელების;
აგურ-წყალი გალესა
წამალია ხველების.
მზად აქვს მუდამ ალათის
„სელის ზეთი, ჯულაბი“
ყველას ასმევს ამაყად
ექიმბაში გულადი.
ამბობს: ჩემი წამალი
მკვდარს აცოცხლებს ხშირადა;
მაგრამ მაინც არ ვყიდი
მე მას ასე ძვირადა.
ეგებ მკვდარი გაცოცხლდეს,
ნუ დამარხავთ ჩქარადა;
ორ კვირასა ინახეთ.
უტირლად და წყნარადა.

დუსტუ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ტელეფონთან

(აცანა, გურია)

ტრ... ტრ...რ..რ.აცანა::: აცანაა? გამარჯობა, აქვსენტი! როგორ ხარ, კაცო? რა ამბავია აცანაში ახალი? რაო? ემელიაი მოხსნესო! კარგი ხანია მოსახსნელი იყო და გვიან მოუხსნიათ... რა ბრალდება დაუყენეს, ნეტა? აა? რაო? ხმამაღლა თქვი, არ ისმის კარგად... ტაკიძის და შიმშინის ქალის მოხსნა და მათ ადგილზე მისი ძმაი—ბილაიე და ცოლის ძმაი—სერგიე დაუნიშნავსო! ეს არ უქნია კარგი... ახალ ქარხანაში „ძველი რევოლიუციფიონერი“ ბიძამისი დანიშნა მალაქიე ჩხაიძე? რათ უნდოდა იმას სამსახური, კულაკია, კაცო? მარა არაფერია... ბეგლარაი ხომაა კარგად. ნუ გეშინია არ მოაკლდეს მისგან მფარველობის ხელი...

ნაგომარი?!? ნაგომარი?.. მაცალე, ჩემი დაიე, ცოტა...

აცანა!... აცანა!.. აქვსენტი, სად დაიკარგე კაცო, რაიო? ბეგლარამ ორ სართულიანი ოდა აშენა და 200 მანეთიანი მაგიდა შეიძინაო!.. ნეტაი, სად ჰქონდა ამდენი ფულები... თვეში 65 მანეთს ღებულობს... არ იცი? აბა რა გეცოდინება შენ—სად ჰქონდა ამდენი ფული, თუ კომბინაციებს არ აკეთებს საკრ. ამხანაგობაში? შენ ხომ არ გეტყოდა ამას? კომუნისტი კაცი და ასე უცბად გამდიდრება, რაღაც არაა ლამაზი, მარა რას იზამ კაცი.

აქვსენტი, თუ ძმა ხარ, ესეც მითხარი: ქარხნის ადგილკომის თავმჯდომარეთ ვინ ეირჩიეს ემელიას ძაგივრად? ზაქარიე ჩხაიძეო! ეს ვერ უქნიან კარგი, რაც მართალია, მართალია... იგი საბჭოთა არჩევნებზე გააშავეს და ეხლა ადგილკომის თავმჯდომარეთ აირჩიეს? აგი ვერაა რაღაც ლამაზი... კაცი ხომ არ დალევიან, მარა რა გაეწყობა.

— რაო? რას ამბობს ხალხი? ახალ ქარხანაში უთავბოლოდ იხარჯება ფულებიო? მეურმე დღეში 15—20 მანეთს აკეთებსო. ეს იმიტომაა, რომ სამუშაო არაა, ალბად დახარისხებული და არც ხელფასის ნიხრია სწორად შემუშავებული... ააა? ტეხნიკ ო.ლიპოვა გადაიკიდა ხალხიო? რატომ ასეთებს არ ატანს თვალყურს, რომ სხვის საქმეს ეპოტინება? ემელიმ რომ ამას წინად ბირეიდან გამოწვეული კავშირის წევრები მოხსნა სამუშაოდან, იმის ადგილზე ვინ მიიღო ნეტაი? რაო? არტელი დაარსესო! მერმეთ ვინ ხელმძღვანელობს იმას, კაცო? კლიმენტი მეავანაძე? აი, კონტრაბანდისტი რომაა? ვერ დავიჯერებ მაგას და თუ მაგრეა, მაქ მაგარი რკინის ცოცხი ყოფილა საჭირო.

— აცახა!.. ბახვი!.. ჩოხარეაური!.. მაცალე, ჯერ ლაპარაკი არ გამითავებია და გამომმთიშე? თუ ქალი ხარ, მაცალე ცოტა...

ბიუროკრატი ჩასუქებული

— როგორ ეტელენის გაზით ნაადრევათ მომწიფებულ ხილსავით ჩასუქებულა ეს ჩვენი პეტრე!

— ეტელინის გაზისა რა მოგახსენო და „წმენდის“ გაზს რომ ვერ გადაურჩება ამ ზაფხულში, ეს კი დანამდვილებით ვიცი.

— აცანა, სად ჯანდაბაში დამეკარგე, კაცო... ჰო, დამაყურე, კაცო არ გესმის? რატომ არ გესმის, კაცო? გლეხკომის სასადილოში ქეიფია და იმიტომ არ გესმის? რა დროს ქეიფია ამ ორშაბათს!.. სამიკიტნო ხომ არ არის, რომ ყოველდღე ჩხუბი და აყრა ზაურია მაქ?! სხვას არაფერს არ აკეთებს გლეხკომი?.. ეს მეც კი ვიცი, რომ არაფერს არ აკეთებს.

სხვა, შემნახველ სალაროს საქმე როგორ მიდის შენთან?.. თემკომის მდივანმა არ დაგვეხმარა კამპანიის ჩატარებაში?.. მაგან რა უნდა დაგეხმაროს, როცა სამი თვეა კომკავშირის კრება არ მოუწვევია. ააა! რაიო?.. ჩხუბია და ჩემი ლაპარაკი არ გესმის? ვინ ჩხუბობს, კაცო? დამთვრალი ხალხიო!... მიდიხარ გასაშველებლად? კარგია, წადი, ძმაო, თორეშ თავი რომ გატყდეს, ნუ გეშინია ჩვენ საექიმო პუნქტში ექიმი არ იყოს... საში თვეა რაც მივლინებაში წავიდა და დღესაც არა ჩანს მისი არაფერი.

ჰო, აქვსენტი, ერთი მითხარი და შემდეგ წადი. თუ იცი, რატომ დაინგრა 7 წლედის შენობა?.. ნეტა ვიცოდე, რა უყვეს შარშან რომ სასწავლებლის რემონტიზა ფული აკრიფეს სოფელში? გაიმასჭნესო!... ააა! აცანა.... აცანა..

ნაგომარი... ნაგომარი... რა ამბავია, რომ არ მაცლი ლაპარაკს? მართალია, აცანის ამბები ასე უცბად არ გათავდებოდა, მარა ცოტა კიდევ მეცლია, შე ოჯახ-აშენებულო.... რაო? თავისუფალ დროზეო? მაშ, კარგი, დანარჩენი შემდეგში იყოს.

ტალი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„გულმავიწყი“

— როცა დავითვრები, მაშინ ყველაფერი მომაგონდება.
— წამოდი, დაგათრობ, — ეგებ ჩემი ვალი გაგახსენდეს და გადამიხა-ო!

„მგელი და კრავი“ (კრილოვიდან)

ერთ ეზოში ცხოვრობდა
სპეცი თავის ცოლითა.
ცოლი ეზოს იკლებდა
ჩხუბითა და ბრძოლითა.
ბინა ჰქონდა იმათს ქვეშ
მეეზოვე მუშასა.
გრძელი ცოცხით ხვეტავდ
ეზოსა და ქუჩასა.
ქალმა უთხრა ზემოდან:
— „თავს ნუ მაყრი მტვერსაო,
თორემ მოვალ მაქა და
აგაქილავ წვერსაო.
ვერა მხედავ, შე ბრიყვო,
პატიოსან ქალსაო,
რომ არ იცავ კანონებს
და არც სამართალსაო?!
ხელში ცოცხი გიჭირავს,
ხვეტავ უწმინდურსაო;
ამომტვერე ოთახი,
არ იბერტყავ ყურსაო!“
— „ქალბატონო, რას ბრძანებ!
ვერ მოაღწევს მანდ მტვერი.
ქუჩა არის მორწყული,
უსამართლოდ მიბღვერი!“.
— „გახსოვს: გადმომაფურთხე,
თავს დამასხი წყალია;
პირიდანაც ასაქმე,
როცა მოდი მთვრალია?“.
— „ეს რომ არ მოხდებოდა,
ამაში თქვენც ერკვევით:
ღვინოს წვეთსაც არა ვსვამ,
თქვენ ზევით ხართ, მე—ქვევით!?
— „მაშ მე ვსტყუი? დაჩუმდი,
შენ გრძელი გაქვს ენაო,
შარშანდელიც კი მახსოვს
ენვან ბევრი წყენაო!“.
— „ჯერ ხუთი თვეც არ არის
ბინა რაც აქ ვნახეო!“
— „მაშ შენი ძმა ყოფილა,
მთლად მიგიგავს სახეო!“.
— „ძმა არა მყავს, ბატონო,
ტყვილად მდებ ბრალსაო!“
— „მაშ მეგვარე ყოფილა,
გადაგიხდი ვალსაო...
თუ გინდ ესეც არ იყოს,
ხმა გაკმიდე ჩქარაო.
რომ მსურს შენი გაგდება,
ჩემთვის ესეც კმარაო.
შენი ბინა - სარდაფი
მინდა შეშის საწყობად;
შიგ ქურასაც გავმართავ
ტკბილეულის საცხობად!“
უთხრა და სამართალში
უჩივლა საწყალ მუშას:
„ლოთობს“... ყველაფერს მსვრის.
მიმტვრევს კარებს და შუშას!!.
სასამართლო დაჯდა და...
მომჩივანი გამტყუნდა.
კუდამოძუებული
ქალი სახლში დაბრუნდა...
დღეს ნურავინ იფიქრებს:
„კაცი არ მყავს ბადალი“...
პატარა კაცს „დიდ-კაცთან“
ეხლა გასდის მართალი.

ზმუკი.

ტარტაროზს ცნობად

ტარტაროზო, შენს შემკულს
მოევლინა რისხვა ცისა:
წავხთი, რომ არ დავიჯერე
დარიგება დიაცისა:
— ნუ ჩხრეკაო გაზეთებში,
შენ რას აწყენ მიხაკოსო,
კაცი არის კომუჯრედი
და ორმოცი ბაბა ყავსო.
ვსთქვი: გლეხკორი კაცი ვართ -
ქვა,
ხელს მომიწყობს მთელი ძალა,
რა ვარ, მიხომ, თუ ვხედავ, რომ
კოლექტივი გამოსცვალა.
ხელში კეტი, თავში რეტი,
უგეგმობა, უვიცობა, —
მაგრამ მიხომ მის ძმა-ბიჭებს
წამოხტა და მისცა ცნობა.
აქეთ მორბის აგრონომი,
კუდში მოსდევს ტეხნიკოსი,
მიწას ზომვენ ერთს სამ-ოთხად,
გაჰყვირიან „ბეწარს მოსწი“.
აქეთ მორბის ალმასკომი,
მოუშვლეპავს თავზე ქუდი.
გადვირიე კაცი: ყველას
რამ აუწვათ ასე კუდი.
მათ იმსჯელეს, მათ დასწერეს,
გამოვიდნენ ყველა მტრედი,
რევიზორებს, ტფილისელებს,
მათ აუხსნეს „სუდი-ტუდი“...
მღერის ანდრო აგრონომთან,
სოფლის ტუზიც ბანს უჩივა;
და ეს ყველაის ხელი ერთად
მიხაკაიას სახის მურს ჰბანს...
გლეხკორებსა მუშტს გვიღერენ,
აუმაღლეს ეხლა ტონი,
ტარტაროზო, ცოცხლს მოვითხოვთ,
თუ გლეხკორებს გვყავს პატრონი..

შხანკოლა.

გ ო მ ი

(ქუთ. მაზრა)

გომის თემის პედაგოგთა
არა ერთხელ ვნახე კრება,
კეფიცებით: მისი ნახვა,
გულს მიკლავს და მეჯავრება.
რადგან იგი მომაგონებს
ტრადიციულ ქორწილს, ტირილს,
სადაც ხშირად ადგილი აქვს
ყურ-ზაურს, და თან ყვირილს.
წასულ კრებებს შედარებით
ამ დაბოლოს „სჯობდა მგონი“,
რომელსაც ხელმძღვანელობდა
პედაგოგი იულონი.
მალე ისიც წარმომიდგა,
ვით თამადა ქორწილისა:
გაუჭირდა დაწყნარება
პედაგოგთა ორ წილისა.
მათ კრებიდან საეჭვოა
წამოიღოთ მთელი თავი,
რადგან უყვართ: ხმარებაში
რომ გაუშვან მუშტი, მკლავი.

შურდული.

გრაზიანი მდივანი

(ტფ. სისხ. სამ. სამძებრო გან-
ყოფილება)

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

თუ მივა ვინმე მასთან
და იქნა ის ცუდგულზე,
გინებას ფერად-ფერადს
გოდრით აჰკიდებს ზურგზე.

ერთხელ მეც ვნახე იგი
გაჯავრებული მწყრალი.
თანამშრომლების რიცხვში
სტიროდა ოთხი ქალი.

ააჰკრავს მუშტს მაგიდაზე,
(ჰგავს იერიქონის საყვირს).
ტარტაროზ, მხოლოდ შენ თუ
ამოსდებ პირში ალვირს.

მ—ლი.

კბილებ გაკრულ-გამოკრული რამე-რუმე

1. მოძრავი არარაობა თუ უძრავი კერპები

— ამბობენ, თქვენ, მწერლობაში ვითომც რეაქციონერი იყვეთ.

— ვითომ რატომო?

— იმიტომ, რომ თავის ნაწერებში ხანდახან ღმერთს ახსენებთ ხოლმე.

— მერე და რა არის აქ ასეთი მომაკვდინებელი?

— როგორ? აჲლანდელ ანტირელიგიურ მოძრაობის ხანაში ღმერთის ხსენება ზიანს არ მოუტანს აღნიშნულ საქმეს?

— თუ კი ქრისტიანობისათვის თავის დროზე ზიანი ვერ მოუტანია ძველი ღმერთ - კერპების, მაგალითად: ეგვიპტას ოზირისის, რას და სხვათა ხსენებას, მაშ უღმერთოთა მოძრაობას ღმერთის იშვიათმა ხსენებამ რა უნდა დააკლოს.

— მაკვირვებს ტარტაროზის ასეთი მსჯელობა!

ღვთის ხშირი ხსენება ხომ ღვთის შიშს ამტკიცებს ხალხში. ამ შემთხვევაში ამ შიშისაგან ვერ თქვენ იქნებით დაზღვეული.

— ნუ სწუხდებით. მე თუ ღმერთს ვახსენებ, უკვე ისე აღარ ვახსენებ, რომ ის ვინმეში კიდევ შიშს ან რიდს იწვევდეს, რაც შეეხება თვითონ მე, ღვთის შიში და რიდი უკვე იმ თავითვე აღარ მქონია. მაგრამ ეს იმას სრულიად არ ნიშნავს, რომ ღვთის შიშის ნაცვლად, ვინმე უხეირო მოლაპარაკის ან მჯღაბნელის შიში ჩავიგდო გულში და, რასაც ის იტყვის ან დასწერს, იმის მეტი ატარა ვიწამო რა. ჩემთვის ყოველი კერპი, გინდ—ძველი, გინდ—ახალი, ყველა კერპია. საშიშია არა მათი ხსენება, არა მათი არარაობის მოძრაობა, არამედ მათი უძრავი სიმკვიდრე და ნაძალადევი არსებობა.

2. „დედაბერო, თუ არაფერი შეგიძლია, საყადული მაინც დააყენეო“. (გურული ანდაზა)

— ელიშუდს ვახლავართ, ელიშუდს!..

— სიახლე და დღეგრძელობა ნუ მოგეშალოს, ჩემო ასალო!

— რასა იქ, როგორ გიკითხო, ელიშულ ჩემო?!

— რაღა რასა ვიქ, ჩემო ასალო, ბიჭი ჩამოვიყვანე აგერ სოფლიდან, მაგრამ რომ არაფერში გამოდგა?!.

— როგორ, ბოშო, აღარ მეტყვი?!.

— რავა არ გეტყვი, ასალო ჩემო, რავა არ შეგაწუხებ, ჩემ თავს შენისთანა გამოცდილ კაცს, ეგება მირჩიო რამე მაინც.

— ჰო, რაშია საქმე?

— რაშია, ბატონო ჩემო და, ჯერ, რაცხა ტეხნიკუმაათ, იმაში ატეხდა თავს, მაგრამ თავიც მთელი გამოჰყვა და ძველი უვიცობაც. მერე იყო და, რაცხა „მუშფაკიაო“, იქინე შევიდა. მაგრამ შკაფში რა უნდა იქნას, შიგ თუ არაფერს შედებ. ისე ჩემი ბიჭის თავში არაფერი არ შევიდა. მერე უნივერსიაო თუ რაცხა იქ ცოდვილობდა ერთი შვიდ წელიწადს, მაგრამ ვერსი კი არა დღეობით და თვეობით გადასასვლელები რომ ქე გადაიარო ერთი ასი თუ კაცს არაფერი გშველის. ვერც ეს მოგეხმარება. ახლა მითხრეს, რომა ხმა აქვს კარგიო. მივიყვანე რაცხა კონსერვატორიაო. კონსერვატორია მე, ინგლისს აქეთ თუ იყო არც ის მეგონა, მაგრამ აგერაც ქე აღმოჩნდა ქალაქში. ჰო და მივიყვანე შენ ხარ ჩემი ბატონი და, გაშინჯეს.—ხმა ქე ქონია კარგი, მარა სმენა არ აქვსო მითხრეს. მეც ქე ვიცი, რომ ჩემი შვილი ვირის ჯლოყინს ვერ არჩევს კატის კნავილისაგან. ამაზე რაღა იგინის „დრასტი“ მინდოდა მე. ჰო და ქე მიმყავს ახლა ისევ სოფელში ასე გულდაწყვეტილი ისიც და მეც.

— მოიცა, მოიცა, ელიშულ ჩემო, თუ ასე კია შენი შვილის საქმე, რომ კონსერვატორიისთვის აღარ გამოდგა. აგერ სამუსიკო განყოფილების გამგეთ მაინც დააყენე ან და ოპერის დირექტორათ წამოაყენე. ამას არც დიდი შრომა და ტანჯვა უნდა, რადგან ამისთანა ხალხს სწორედ—იქ ეძებენ, ჩემო ელიშულ!..

ალიბუხარი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ბათომის მატარებელზე, რომელიც დაახლოებით შვიდს საათზე გადის ტფილისიდან, ბოლო ვაგონს ჟესტის აპრაზე „ტფილისი-ოზურგეთი" აწერია.

მეც ამ ვაგონში მოვთავსდი, რადგან ოზურგეთში მივემგზავრებოდი.

ვაგონში შესვლის დროს ბილეთები უნდა წარუდგინოთ კონდუქტორს, რომელიც ქერუბიმივით სდგას ასავალთან, თორემ „ოზურგეთის სამოთხეში" (ასე უწოდა იმ დღეს ერთმა მგზავრმა) არ შეგაჭაჭანებენ.

— კი ვყოფილვართ ბიჭები რო უნდა იმისანა: საკუთარი ვაგონი გვქონებია გურულებს!—ლაპარაკობდა ვიღაც.

— მე შენ გეტყვი და არ ვართ ღირსი თუ?— გამოელაპარაკა მეორე.

—რო არ ვიყოთ, აპა ისე ვინ მოგცემს რამეს!— დაუდასტურა მეორემ.

მატარებელი დაიძრა.

გამცილებლები დაემშვიდობენ მგზავრებს.

რამდენიმე სადგურის გავლის შემდეგ, ვაგონში თითქმის ყველას სძინავდა.

მე შუა თაროზე ვიწექი.

თვალი დახუჭული მქონდა, მაგრამ არ მეძინა. (მატარებელში მაინდამაინც არ ვიცი ძილი).

ჩემს ქვეშ ლაპარაკი ისმოდა.

—.. დასწყევლოს ღმერთმა ახლანდელი ყაზილარები და ნოთი სიყვარულობიე. ქალს მესამე ქმარი მიუტოვებია და ჩემს შვილს ჩამოჰკიდებია კისერში—შენ მიყვარხარ და შენ გეწაცვალოს ჩემ ქმარ-შვილიო. სად არის ახლა ერთი დამხრჩვალი კატა, რომ ჩამოჰკიდო კისერში და მის სუნში დაახრჩო.

ჰო-და, ჩამოვედით მე და ჩემი ცოლი კელასი—(მე მალაქო მქვია, ბატონო) ისე, რომ შვილიზა აფერი მოგვიწერია მოვდივართ-ქვა.

ჩავედით ქალაქში, მარა გზა არ ვიცით.

ვლაგავართ მე და ჩემი კელასი და ვუცდით: ეგებ ვინმე ნაცნობი შეგვხდეს-თქვა.

ამ დროს ქე არ გევიგონე:

— მალაქო... მალაქო!—იძახის ვინცხა.

— ე კაცო, ვინცხა ნაცნობი გიძახის—მითხრა კელასიმ.

მესმის: „მალაქო"... „მალაქო", მარა ვერიკაცს ვხედავ. იქით ვეცი, აქეთ ვეცი, მივიკითხე, მოვიკითხე, მარა არ შეგჭამოს ბალავერას გომბაქმა.

— გომბაქი რა არის კაცო!—ჰკითხა თანამოსაუბრემ.

— გომბაქი, ბატონო, დიდი მურა-ძაღლია ჩვენში... ჰო-და დავადექით შუა გზას და წავედით.

— მალაქო... მალაქო!—მომესმა კიდევ.

დავედევნეთ ხმას. კიდევ გვესმის... კიდევ.

— ვინცხა დიდი მამაძაღლია, რომ ეშმაკივით შენს სახელს იძახის და არა სჩანს. დალახვროს ღმერთმა!—სთქვა ცოლმა და პირჯვარი დეიწერა.

— ან მასეა, ანდა, ხომ გაგიგონია: კინტოებია ქალაქში და მოტყუილება იციანო.

ამ ლაპარაკში რომ ვართ მე და ჩემი ცოლი კელასი, ქე არ ჰყვირის ვინცხა:

— კელასი... კელასი!

—უი, უი, ნამდვილად ეშმაკია, თვარა ჩემი სახელი საიდან გაიგო? მალაქო, ნუ მივსდევთ მათ ძახილს, თორემ საცხა ტყეში წაგვიყვანს და, დევიღუპებით!—შეეშინა კელასის.

— მალაქო.... კელასი... მალაქო... კელასი!— გვესმის ყოლგან ძახილი.

— ალბად ვინცხა ქრისტიანმა გეიგონა, ჩვენ შვილს ვეძებთ და მთელ ქალაქს უძახის, რო ჩვენმა შვილმაც გეიგოს ჩვენი ჩამოსვლა!—გამოვსთქვი ჩემი აზრი.

— დასურ, დასურ მასე იქნება იცი?!—დამეთანხმა ცოლი.

ამ „მალაქო-კელასის" ძახილში, მართლაც ქე არ შეგვხდა ჩემი შვილი კოზაიე.

— ვინ იყო ის დალოცვილი, რო ჩვენი სახელი მთელს ქალაქს მოსდო, ქვეყანა შეაწუხა და შენ შეგატყობია? — ვკითხე სახლში ბიჭს.

ამ დროს კიდევ ქი არ გევიგონე „მალაქო-კელასის" ძახილი.

— ვნახეთ, ვნახეთ ჩვენი შვილი. მადლობელი ვართ. აწი ნუღარ ჰყვირით!—გადავძახე აკოშკიდან.

თურმე, ნუ იტყვით! „მალაქო" რძე ყოფილა და „კელასი"—ნავთი. თურმე ეზოებში ატარებენ, ჰყვირიან და ჰყიდიან. მე კი მეგონა: ჩემსა და ჩემი ცოლის სახელებს: „მალაქო-კელასის" იძახის-მეთქი.

მარა ერთი მაინც კაი ამბავი გევიგე.

დიდი მოწონება ჰქონებია ქალაქში ჩვენებურ პარკალობიოს. გათენდება თუ არა, მთელს ქალაქში ჰყვირიან: „გურული ლობიო... გურული ლობიო"... ჩვენში აბუჩად აგდებულია ეს ლობიო, ქალაქში კი—პირდაპირ მისწრება ყოფილა.

დალოცვილია და სახელგანთქმული ჩვენი გურია ყოლიფერში.„ ახლა, ქეა ძილის დრო!—სთქვა და კუთხეში კედელს მიეყრდნო დასაძინებლად.

აფთარი.

ერთგული დარაჯი

(ქორეთი—შორაპნის მაზრა)

— ილიკო, შემიშვით ალმასკომში, თავმჯდომარესთან საქმე მაქვს.

— მოითმინეთ, აფხანაკო... თავმჯდომარეს ჯერ სეკრეტნი საქმე აქვს,—არ იცი რომ შეყვარებულია?!

(თ—სი)

ანაგა-ვაქირის ბაქანი

ანაგა – ვაქირის ბაქნებზე მატარებელს ისე ცოტა ხანს აჩერებენ, რომ მგზავრები მატარებელში შესვლას ვერ ასწრებენ და რჩებიან.

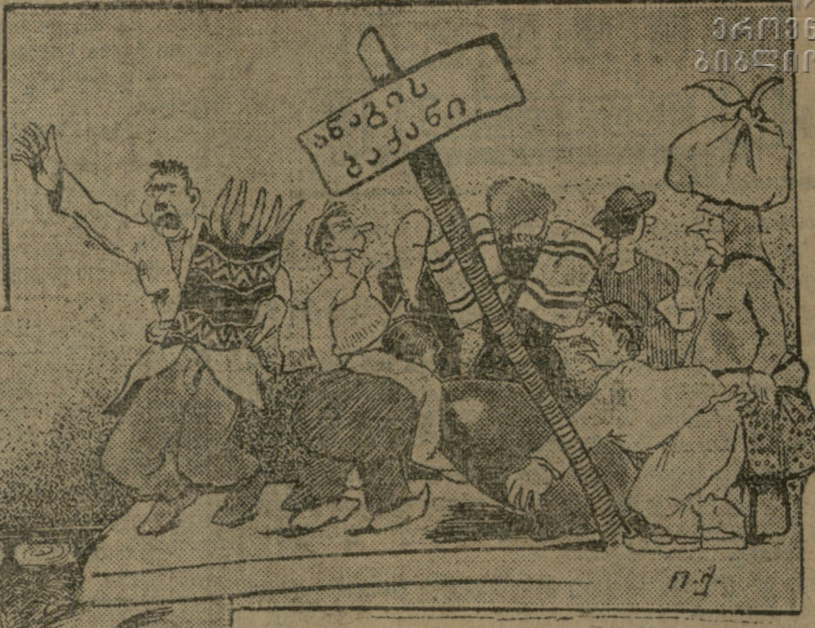

— კაცო, ბასა! სადღა მიხვალ, შე კაი კაცო? საცაა მატარებელი მოვა!
— სულერთია, ასვლას მაინც ვერავინ მოასწრებს; წამო, შემოჯექ ვირზე, ნუ იგვიანებ!

მოხსენება ქუთაისიდან

(ორჯონიკიძის ქუჩაზე მცხოვრებთა მოთქმა)

„ჩემო თავო ბედი არ გიწერია“-ს ხმაზე

ჩვენო ქუჩა, ბედი არ გიწერია:
ჩვენ დაგტირით ორმოც წელზე მეტია,
ვერ გიშველა ვერც „უპრავამ“, ვეც „დუმამ“,
თხოვნის წერამ თავს დაგვასხა რეტია.
წინად მერქვა „ძველი ლაგირის“ ქუჩა,
და შემდეგ კი—„რაფიელის“ სახელი,
არასოდეს არ გეღირსა მოკირწყვლა,
ვერ მოასწარ დაგეამნა მნახველი.
როცა დადგა საბჭოთ-ხელისუფლება,
გახდი „ქუჩა სერგო ორჯონიკიძის“,
გაგვეხარდა და მოგვეცა იმედი,
აწი მაინც შენი გამოკეთების.
დავსვით კითხვა ორჯერ-სამჯერ საბჭოში,
დაიწერა, ამის გამო ოქმები;
შევაწუხეთ „ნოე“ და „კაპიტონი“
მოავლინეს ინჟენერ-ტეხნიკები.
გაგიზომეს მეტრით სიგრძე-სიგანე,
ჩაიწერეს ანგარიში დავთარში;
სიხარულით გული ჩვენი აივსო,
ვიძახოდით: „აღარ გვიშავს ზამთარში“.
მაგრამ გადის შემდეგ სამი წელია,
დავავიწყდით კომუნ-განყოფილებას.
ჩვენო ქუჩა, ბედი არ გიწერია,
შენ არ გწყალობს გრიშა გიჟიმყრელია.
რას დაგვეძებს ტეხნიკი ტურზილაძე,
მახვილაძე, ან თუ გინდ გვანცელაძე,
ან რა უთხრათ ზედამხედველს ფხაკაძეს,
რომელსაც რომ გზების ზომა გადაავცეს.
საბჭომ თუმცა ჩაგრიშნა ბიუჯეტში,
მაგრამ ფული შენთვის ვერ გაიმეტა
და ამიტომ შენზე „დადგენილება“
უდროოვადოთ უჯრაში ჩაიკეტა.
„გაბაშვილის მაღლობიდან“ წვიმის დროს
მორბის ღვარი, მოაქვს ნეხვი, ტალახი,
არხი არ აქვს „ოლასკურა—რიონში“,
გვივსებს ეზოს, დაგვისილა ბალახი.
„ზდანოვიჩის“ ქუჩას დღეს ამაღლებენ
და იქიდან მოგვიშვირეს ღარები,
რომ მთავარ გზას, წყალტუბოსკენ მიმავალს,
ააცილონ ნაგავი და ღვარები.
გზას არ გავხარ, წყალით ავსებულიხარ,
მგზავრი ხედავს მას გონიხარ არხია,
ორივე მხრით სიბინძურე ბევრი გვაქვს,
მკვდარი ძაღლი თუ კატები მარხია.
ჩვენო ქუჩავ, ბედი არ გიწერია,
ვხედავთ არის ყველა შენი მტერია,
შენს მეზობლად ქუჩებს ასუფთავებენ,
შენ კი გაზრჩობს ნიაღვარი, მტვერია.
ნეტავ როდის ეშველება ჩვენ ქუჩას,
ან ვიცოდეთ, ვინ დაადებს წამალსა,
ვინ დაგვიხსნის სიბინძურე-ნეხვისაგან,
გადაიყვანს რიონში ნიაღვარსა.
ტარტაროზო, თუ შენ არ დაგვეხმარე,
უნდა ვთხოვოთ მოსკოვშია სერგოსა,
პატივი სცეს ჩვენს ქუჩას, თავის სახელს,
რომ საზამთროდ შეკეთება ერგოსა.
განათება ჩვენს ხარჯზე გავიყვანეთ,
ეს ხელს გვიწყობს აღარ ვიტეხთ კისერსა,
ისიც კმარა, ქალაქს რომ შორს ვახლავართ,
ვუძლებთ ღამით ხულიგნებს და ქურდებსა.

ქიტესოლლი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ფოთი

მე ვარ უფროსი სახანძრო რაზმის,
ფოთის წყლოსანთა ვარსკვლავთ რგული,
და ჭეშურ ლანძღვის ტკბილ აიაზმით
ყველა მეხანძრე მყავს მონათლული.

ბევრსაც ხომ კარგად ემახსოვრება,
„მიყვარს ღვინო და გინება დედის“
და რადგანც ჩემთვის ვარდობს ცხოვრება,
მსურს ალავერდი დავლიო ბედის!

ფოთში საბჭოთა საკავშირო ფლოტის
მე სახელმწიფო შევსანსლე ფული,—
და იმღერიან ფულები, შფოთვით,
„კლემენტის ლიპაში ვართ დაკარგული“!

ხშირად მაშინებს ფულების მღერა,
ქონი მეცლება და თითქოს „ვხდები“,
და გამარჯვების თუმცა მე მჯერა,
მაგრამ ხანდისხან ღმერთს ვევედრები!..

მფარავს და ფოთი დამფარავს მუდამ,
ვეხვევი, მგონი, ვარდისფერ ქსელში,
დასაბამიდან ვიმღერო უნდა,
უნდა ვამღერო ხელადაც ხელში!..

ვანო ლეონიძე.

გაუგებრობა

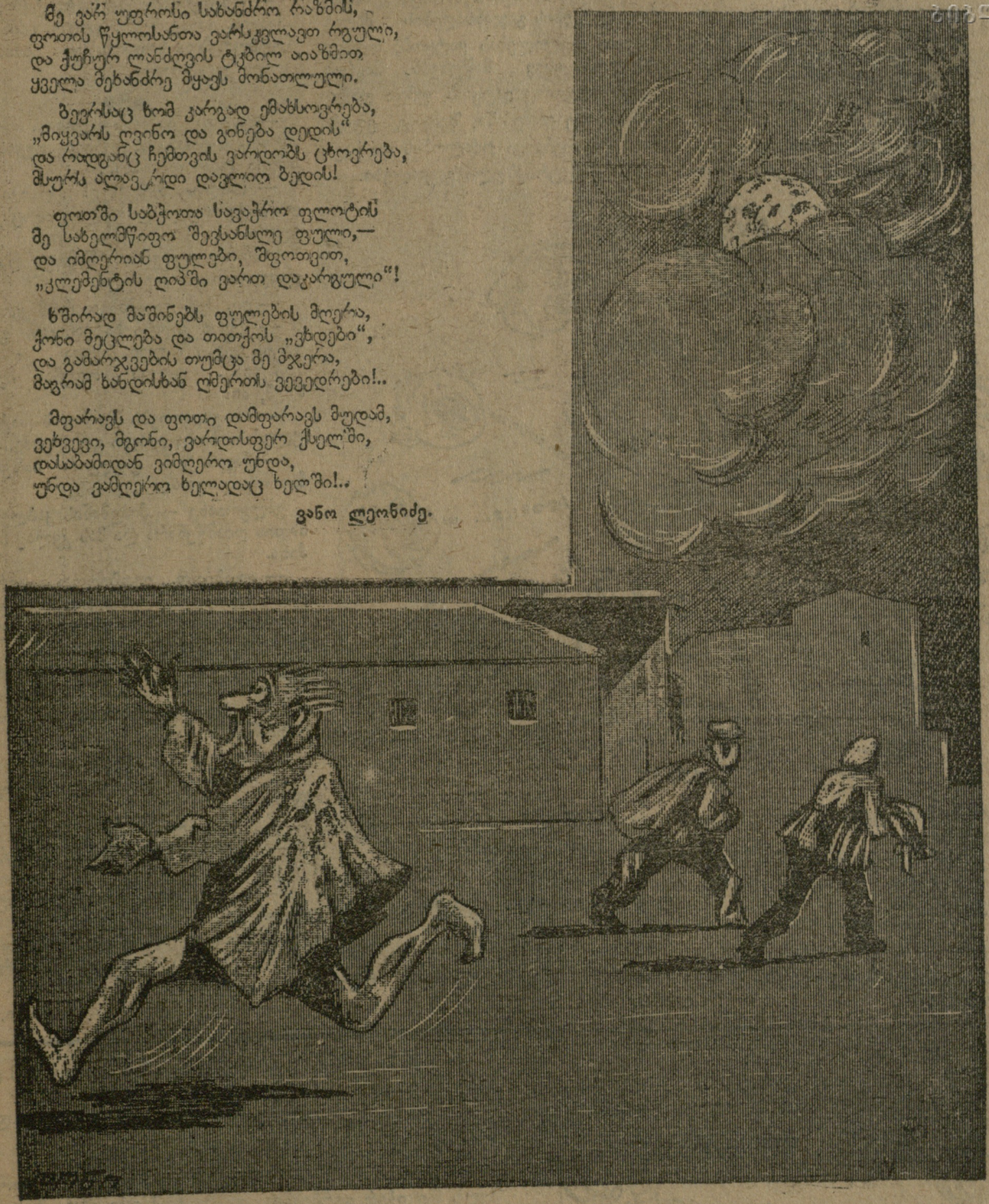

— ხალხნო, სად გარბიხართ? ნუ გეშინიათ, გიჟი არავარ, ქურდებმა გამძარცვეს!

ცხელი რადიო

გურიიდან

თხებმა თოკნები უკვე დაბალ,
რძემ გაავსო ქილა და ქოხი,
გვალვამ მიწები ისე გახად,
რომ ზედ ნაპერწკლებს აყენებს თოხი.
მეჯოგემ ჯოგი გარეკა მთაში,
აქ არ დასტოვეს ერთიც „ბარანი“,
ტყემლის მოსავალს კარგი პირი აქვს,
შემოიტანეს ოხრად ტარანი...

ამ ჩვენ ალმასკომს ვენაცვალები,
ყველგან გათოკა მკითხავი ქალი.
გუშინ ტფილისში გამოაგზავნეს
ოთხი ვაგონი მაისის ბალი.
გააქვს გუგუნი ავტო-მანქანებს,
დროს ატარებენ ჩვენი ბიჭები,
ასე ამბობენ, რომ —„ატაკაზე
მალე გადავლენ იზვოშჩიკები“.

წნელოსანი.

ა ი, მ ი ზ ე ზ ი!

— გენაცვალე სანდრო. ძალიან უკეთესად ვგრძნობ თავს. საავადმყოფოში ყოფნის დროს ისტერია სულ ორჯერ მომივიდა. ისიც წინა ხანებში. შემდეგ აღარ უქნია. ექიმებმა მითხრეს რო აწი აღარაფერი გიჭირსო... მორჩებიო?.

— აბა, რა საკვირველია, ჩემო ნადია! შენს ნერვებს დავინახვიდე ნორ-

მალურ მდგომარეობაში, თორემ მეტი რაღა მინდა.

— კი გენაცვალე, კი... მოვრჩი... აწი ვიცხოვრებთ მშვიდათ, ტკბილად და სიყვარულით.

***

— ნადია, გეყოფა... კარგი... დაწექი ეხლა; კარგი ხანია გასული; უძილობა გაწყენს!

— არა... არ მეძინება. იცი სანდრო, ნერვების გაჯანსაღების მხრივ ძალიან ცვლილებას ვატყობ; თუმცა უძილობა ისევ მაწუხებს, მაგრამ დღეს როგორც ვატყობ, უნდა დამეძინოს. თუ დამეძინა, შემდეგ ვფიქრობ გადავეჩვევი უძილობას და სავსებით განკურნებული გეყოლები.

— პიანინოს დავუკრევ და იქნებ უფრო მალე დაგეძინოს.

— არა, შენ დაწექი და დაიძინე. მე დილისკენ თუ დამეძინა, ისიც კარგია!.

ის იყო ალმოსავლეთში ალიონმა სწვერა, რომ ნადიას ტკბილად ჩაეძინა.

— ოხ ბედნიერება[illegible] სძინავს. იძინე, ჩემო კარგო, იძინე!— ბუტბუტებდა სანდრო და მძინარე ცოლს უცქეროდა.

***

— თუთა, შაქარა თუთაა... თუთა, თეთრი თუთაააა... ტკბილი თუთააა... თუთა, ცივი თუთააა...

— სანდრო მიშველე! დაიკივლა და ისტერიული ტირილით ამოესკვნა გული.

სანდრო გიჟივით წამოვარდა და ფანჯარასთან მივარდა.

— ეი, შენ, რა ამბავია რომ ყვირი?

— ექვსი შაური ხაზეინჯან გირვანქა, ექვსი შაური. თუთა კი არა, შაქარია.. ცერის ოდენაა ჩემმა მზემ, აი!

— რა გაყვირებს შე ოჯახ-დაქცეულო! მძინარე ცოლი გამიღვიძე...

— ქალბატონს გაეღვიძა ხაზეინ? მიართვი თუთა...

ვალერიანე — ჰოფმანის კაპლებმა ნადია დაამშვიდა და მას კვლავ ჩაეძინა.

— ლობიოო.. ლობიოოო.. გურული ლობიოოო.. ტარხუნა, ბოლოკი, მალადოი კარტოშკა. გურული ლობიოო, მალადოი ლობიოოო...

— მაწონი, მაწოოონი... აცე ვირო მაწოოონი...

— ბუბლიკი გარიაჩი... ბუბლიკი გარიაჩი...

იეიცი... იეიცი... სვეჟი იეიციიი...

— მალადო წიპლიატ... მალადო წიპლიატ...

— ბალი, ალუჩა, ჩერეშნი...

— კეროსინ ერკოოოპ... კეროსინ ერკოოოპა...

— ხაროში უუგლიიი. სვეჟი უუგლიიი!

„სასწრაფო დახმარება" ფსიქიატრიულ საავადმყოფოსაკენ მიაქროლებდა ნადიას.

ტოქსინი.

ლიხის მორიგე: — წკრ-წკრ-წკრ! ხაშური. ჰა, რომელი ხარ ტელეფონთან?

ხაშურის დარაჯი: — დარაჯი ვარ. რაშია საქმე?

ლიხ. მორიგე: — მორიგე სად ეშმაკშია?

დარაჯი: — აგერაა ბაქანზე, ვიღაც ქალს ეარშიყება.

ხაშ. მორიგე: (მოდის ტელეფონთან)—რაშია ყმაწვილო საქმე? რა გინდა?

ლიხ. მორ.: —რა მინდა და შენი გამონაცვალი ხალათი.. კვერთხი მომეცი 3001 ნომერ მატარებლისათვის.

— ვერ მოგართვი პატრიჯანი ჯერ შენ მიიღე 3018 და მერე მე მოგცემ კვერთხს.

— კაცო, სად მივიღო, როცა ორხივე ლიანდაგი დაკავებული მაქვს?

— სადაც გინდა იქ მიიღე, ჩემი ხოში ასეა.

— კაცო, რავა ხოშიო! რას მიედებ-მოედები? მატარებელს ნუ იჭერ გირჩევნია, თვარა ხომ იცი ახლა რავარი დროა? ხელად მოგხსნიან სამსახურიდან.

— მომხსნაიწო! ლიხის მორიგე კი არა ვარ. შენ ვეჰ გიცვნიხარ მე რა ბიჭი ვარ.

— გიცნობთ რა ბიჭიც ხარ, შენ სურამის მატარებელს, რომ აჩერებ ხუთ საათობით ნიშანსვეტთან, ახლა აქითაც ხომ არ აპირობ მის გაშეორებას?

— გევიმეორო, თვარა ხახვი არ დამაჭრა კისერზე შენი პუქარით.

— შე ოჯახ დასაქცევო, მომე კვერთხი, თვარა საცაა წივა მომთხოვს კვერთხს. სახალხო მატარებელი 65 თვეს და სად მივიღო.

— სად მიიღე და ყანებში; შენს გარშემო ცოტა ყანებია თუ? მიიღე; იქ ცოტას წეიბალახებენ ორთქლმავლები, მოშავებულები იქნებიან, მადლია შენთვის.

წონასწორობა

სამტრედიის აბრეშუმის საქსოვ ნადის „დგიმი“-ს გამგეს სარეწკოპკავშირის ვალად დაედვა 1.800 მანეთი.

ფ. მიხელაშვილი

ვ. ჯაში:—მინამ ესენი ყოველმხრიდან თავისკენ მექიჩავებიან, ჩემი საქმე კარგად არის, ვერაფერს დამაკლებენ, ძრასაც ვერ მიზამენ ადგილიდან.

უსაქმონი

გუბნის თემი (ქუთ. მაზრა).

გლეხი ბუჭა ჭოლაძე
ჩამოვარდა ფარცხიდან;
გრძნობდა მწვავე ტკივილებს
სამწუხაროდ მარცხიდან,

საექიმო პუნქტისკენ
მიდის დახმარებისთვის.
არ არჩია მკითხავი
რჩევა დარიგებისთვის
იქ ექიმის არ ყოფნამ
მოწყენილად აქცია.
მაშინ ორმა მოაწყო
ერთი კომბინაცია,

დაუძახეს: „შემოდი,
გვყავს ექიმი ახალი
და მაშინვე მოგარჩენს,
შენ ამისა წამალი“.
დააწვინეს ტიტველი,
საყვირი აქვთ სასინჯათ;
ერთს ექიმის როლი აქვს
და ასრულებს მას დინჯად
ოთხმოცი წლის მოხუცი
აქეთ-იქით აგორეს.
თუ მას ატყუილებდენ,
აბა რა მოაგონებს!
მას ქაღალდის ნაგლეჯზე
დაუწერეს რეცეპტი,
(ამ რეცეპტის რაობას
კარგა ხანი ვეძებდი):
„შენ ჩემო ბუჭა
რამ გაგაფუჭა“...

სოფლის კულტუროსნებო
რათ სჩადიან ასეთებს,
მოაშორეთ ჩვენ რიგებს,
ვინაც გლეხებს აფეთებს...

ხრტაშანი.

— მაშ მცივნი კიდეც ხომ? აწი მე მიყურე, ისეთი დღე დაგაყენო, რომ შენივე ხორცს სჭამდე, მარა მაინც არ გიშველოს. (გამოუძახებს განყოფილების უფროსს და ამცნობს საქმის ვითარებას).

გან. უფრ. წკრ-წკრ-წკრ... ხაშური... ხაშური.

ხაშ. მორიგე: — გეირღვე მუცელზე, კვერთხს არ გატარებ, სანამ ხოშს არ მევიკლავ.

განყ. უფრ. თქვენ გელაპარაკებათ გან. უფროსი. რას ნიშნავს შენი ხოჭის მოკვლა? რისთვის არ აძლევ ლიხს კვერთხს?

ხაშ. მორგ. — უკაცრავად, ბატონო, სხვა მეგონეთ... რას გვიბრძანებთ? რით გემსახუროთ?

გან. უფრ.: რათ არ აძლევ ლიხს კვერთხს? შენის დაუდევრობით ხუთ საათობით დგანან ლიხში მატარებლები.

ხაშ. მორ: — მერე ვინ ეუბნება უარს! ზიარებას გეფიცებით, ბატონო, მთელი სამი საათია ვეხვეწები ლიხს; მიიღე კვერთხი და გამოუშვი საგზო მატარებელი თქვა, მარა ასე მიძახოდა: რა მეჩქარება, იდგენ ცოტა, შეისვენონ, ალმართი აქვთ ამოვლილი.

გან. უფრ. — ვიცი რა შვილი ბრძანდები. მე უკვე დაჭერილი მყავხარ ტყუილებში. ამას გარდა შენზე და შენ ამხანაგებზე ათზე მეტი ოქმი მაქვს სურამის მატარებლის ტყულა-უბრალოდ ხუთ საათობით ნიშანშვეტთან გაჩერებისათვის.

ხაშ. მორ.: — ეს ერთი შეცდომა მაპატიეთ, ბატონო, როგორც ძველი მოსამსახურეს და თუ მეტი ჩავიდინო, რაც გენებოსთ ის მიყავით... (გამოუძახებს ლიხის მორიგეს) დედას გიტირებ თუ ბიჭი ვყოფილვარ. რაფერ უნდა დასმენა, მე გასწავლი.

ლიხ. მორ. — შეცოგაწვა, ყმაწვილო? არა უშავს! ჭკუაზე მოხვალ.

ხაშ. მორ: — შეგარცხვინა ღმერთმა, არ გრცხვენიან, ბიჭო? ძველი პურ-მარილი მაინც გეიხსენე.

კირილე საფიჩხელი.

ორმაგი დ:რდი

— შენაც გამოგაგდეს პარტიიდან?
— ამას იმდენად არ ვდარდობ, რამდენადაც იმას, რომ ორი წლის პარტ ჴადასახადი დამეკარგა — უკან არ დამიბრუნეს!

ღ ო რ ე შ ა, (შორაპნის მაზრა)

მოკლეთ გეტყვით: ამ სიცხეში
სოფლისაკენ ვქენი პირი,—
ტარტაროზმაც გამატანა
ჩანგალი, მწყობრ-მონაპირი.
გლეხთა კეთილდღეობისთვის
სწავლა არის გზა და ხიდი,
მაგრამ სკოლის ასაგებად
აქ დავაა დიდზე დიდი.
ზედა კუთხე ქვედას არ სცნობს
ეჩოსავით თვისკენ ითლის;
სკოლა ხაჯვარეზე უნდა,—
მოუთმენლად დღეებს ითვლის.
ქვედა კუთხის მცხოვრებნი კი,
— ბოდიშ ვიხდი, უკაცრავად,—
ჩხირსაც არ გაიმეტებენ
მტრების ჟინის მოსაკლავად.
დავა მაშინ გათავდება,
ჩაიმღერებს ყველა გულში,—
როცა სკოლა დაიდგმება
სოფლის მხოლოდ შუაგულში.

ცოლოლო.

ვედრება ერმოსათვის

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ფოთი

გუშინ პლატონ გაჯავრდა,
ავარდა და დავარდა:
ვინ გაბედა ერემიას
ავად მოხსენებაო.
ჩვენს ჯგუფს იგი შველის და
კარგად ეხმარებაო.
ბანკის თავმჯდომარეა,
ქიგვიძლევება წინაო,
ბევრი მოწინაალმდეგე
დასცა, გააწვინაო.
ღმერთმა მისცეს დიდი დღე
და გვიმყოფოს კარგადო,
რომ უშიშრად ადგამდეს
მიწაზე ფეხს მაგრადო.
მან უშველა სოლომონს,
საქმე გაუჩინაო,
არც არშაკა დასტოვა,
პირი დაუფჩინაო.
უთხრა: სჭამეთ, რაც გინდათ,
ნუ იქნებით ვარზეო,
პადოშები, ტყავები,
მოგაყარეთ კარზეო.
გაიმართა ქეიფი,
სმა-ჭამა და ბუქნაო.
ალექსანდრეს ხელი ჰკრა,
და მოგვერდი უქნაო.
რა ვუყოთ, რომ არ უყვარს
მისი მსგავსი მრავალი,
ჩვენი „ვიზის“ გარეშე
ხელოსანი მრავალი..:
ღმერთო, ერმო გვიცოცხლე,
ერმო გაგვიხარეო;
იმის მტრებს და ორგულებს
თვალი ამოსთხარეო.

უცნობი.

ქუთაისი

სამალარიო სადგურში
(წითელი ჯვრისა რომ არი),
ტარტაროზ, შემოიარე,
თან წამოიღე ტომარი.
ისეთ ტკბილ კერძსა იშოვი,
დესერტად გამოგადგება.
ჩაახრამუნე, ძმობილო
ის ყელზე არ დაგადგება.
გამგეა ვალერიანი
და იულია ფერშალი.
(გამგესთან გამიჯნურებულს
თავი ჰგონია მარშალი).
საწყალი ავადმყოფები—
თავგანწირულნი ლოდინში,
წამლის მიღებას უცდიან
მთელი დღე-ღამე ლოდინში.

ავადმყოფი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჯოჯოხეთის კუთხე

საჭილაოს ექიმბაში ივანე ხოფლისთვის თვით მუწუკია მტკივანი!

ამ ივანეს, როგორც კორესპონდენტი მარან-ჭალელი გვწერს, დაჩემებული აქვს შეშლილების (ნერვებ-აშლილის, გადარეულის) მკვლელობა.

არა ვინ იცის, თუ რა ცოდნა, ან დიპლომი მოეპოვება ამ, უკაცრავოდ პასუხია ეს კულაკს (ექიმს) თავისი ხელობის დამდასტურებელი. ხალხმა იცის მხოლოთ, რომ იგი არის ყოფილი აზნაური, ოდესმე თითონ ნერვებ-აშლილი გლეხებსა და სოფლის ღარიბებზე. ამ ჟამად მას, საბჭოთა ხელისუფლების მეოხებით, ამ „ძველი სნეულების" ნაშთიც აღარ მოეპოვება და ძველ წოდებრივ პრივილეგიებისაგან სრულიად ხელ-დაბანილი, რაღა თქმა უნდა, ნერვებიც სავსებით „დამშვიდებული" აქვს. მაგრამ, განა, მარტო ეს საკმარისია იმისათვის, რომ ივანე ასეთ საპასუხისმგებლო საქმეში, როგორიცაა, შეშლილთა მკურნალობა, თავს სრულიად უპასუხისმგებლოდ გრძნობდეს. სოფელ საჭილაოს ევალება, პირველ ყოვლისა, „განიკურნოს" სწორედ ასეთი მკურნალისაგან.

სარეწაო კოოპერაციის ნადებს, კულაკი ხელს ამაოდ ადებს!

— როგორც კორესპონდენტი № 72 გვწერს, ფოთში მოეწყო წვრილ ხელოსანთა ნადები თუ სხვა და სხვა სახის არტელები და ამხანაგობანი. საბჭოთა თვალთა ხედვის ისრით, ეს მოვლენა ფრიად პროგრესიულია, თუმცა პროგრესი ეს წინსვლას ნიშნავს, ხოლო ფოთს ამ მხრივ ძალიან დაუგვიანია, რაც ნაწილობრივ თითქმის ეწინაალმდეგება პროგრესს. მაგრამ რუსები იტყვიან ხოლმე: ლუჩშე პოზდნო, ჩემ ნიკოგდა"-ო, რაიცა ქართულად ნიშნავს: „უმჯობესია იყვეს თუნდაც დაგვიანებით, ვიდრე არასოდეს". და ფოთის წვრილმრეწველ ხელოსანთა მოქმედებაც ამ დამატებით სავსებით გამართლებულია.

მაგრამ ნათქვამია მგოსნის მიერ: „ღმერთმა ერთი რაღ აცხონოს, თუ მეორე არ წასწყმიდოს"-ო.

და აი, წვრილ-ხელოსანთა „ცხონება"; ე. ი., მათი შეკავშირება და ამხანაგობებათ შედუღება გულს შურით უდუღებს ფოთის ზოგ ბობოლა ხელოსნებს, რომლებიც წვრილ ხელოსანთა შეკავშირებაში თავიანთ მსხვილი მადის შეკვეცასა და საბოლოო ანგარიშში სრულიად ალაგმვასაც ხედავენ, რისთვისაც ყოველი საშუალებით სცდილობენ ამ ახლად დაწყებული საქმის შეფერხებას. დიდ ბოდიშს ვიხდი მათი „სიმსხვილის" წინაშე და, ფოთის ამ „მსხვილ" ხელოსნებს წართლაც მსხვილი და ძნელად შესასრულებელი საქმე განუზრახავთ თავიანთ წვრილ ეგოისტური ზრახვებისათვის, ვინაიდან ხალხის მიერ მშვენივრად არის გამოთქმული:

„არასოდეს არ დალპება
წყალთა შუა ხეთა ძირი"-ო
—არასოდეს არ წახდება
წვრილმრეწველთა ეს კავშირი"-ც.

დავუმატებთ ჩვენ, თუნდაც რამდენიც არ უნდა ამღვრიონ წყალი ფოთის „მსხვილფეხა" ამ „წვრილების" ფესვების ირგვლივ.

ასე იცის საბჭოთა ხელისუფლებამ!..

მკლავი-მკლავში ჯოხი—თავში!..

მკითხველი იფიქრებს: ალბათ, თვითონ ტარტაროზს შეემთხვა ეს ამბავიო. ჩვენი კორესპონდენტი შურდული კი იწერება, რომ ეს შეემთხვე გომის (ქუთაისის მაზრაშია) სკოლის მასწავლებელ ჯინჭარაძეს. კაცი რომ მასწავლებელია, ეს, რა თქმა უნდა, არაფერი, მაგრამ უბედურება იქ იწყება, სადაც თავდება ჯინჭარაძის „სილამაზე". სილამაზე, როგორც ვიცით, ორნაირია: გარეგნული, ანუ ფიზიკური და შინაგანი, ანუ ზნეობრივი. გარეგნული სილამაზე ჯინჭარაძეს, კორესპონდენტის ცნობით, ფრიად უხვად გააჩნია, თორემ პირადათ ჩვენ, ღმერთი, რჯული—დალრანჯული, არც კი გვენახულება მოქ. ჯინჭარაძე. მაგრამ გარეგნული სილამაზე ხშირად შინაგანი სილამაზის სიმახინჯეთაც იქცევა თურმე. ჩვენ არც ამისი უტყუარი საბუთი მოგვეპოვება ხელში, მაგრამ **შურდული** არ ისვენებს და ჩაგვჩიჩინებს: ჯინჭარაძე ისე გაიტაცა ფიქრმა თავის გარეგნობაზე და იმდენად გაგულზვიადდა, რომ, როცა სამასწავლებლო ოთახში შესულმა მან იქ ტურფა ქალი შეამჩნია მარტო, აიღო და მკლავი მკლავში გაუყარაო. ვინ იცის რა გრძნობით და ზრახვით გამოუყარა მკლავი მკლავში ჯინჭარაძემ ტურფა ქალს?! ვინ იცის?! მხოლოდ აქ ზრახვებთან გვაქვს საქმე... ზრახვებს კი, როგორც მოგეხსენებათ, ზოგჯერ ჯოჯოხეთისაკენ მივყევართ ხოლმე. მართალია, ტურფა ქალისთვის მაჰმადის სჯულის კოდექსით მხოლოდ სამოთხეა დაწესებული და განწესებული, ხოლო ჯოჯოხეთთან მას რა დამოკიდებულება უნდა ჰქონდეს. მაგრამ უბედურების ნახევარიც სწორედ ამაშია. როგორც საღვთო სჯულით, ისე ყურანით, ვიცით, რომ სამოთხე სავსეა სხადასხვა ხეხილითა თუ დეკორატიული მცენარეულობით. ამიტომ ტროსტი ანუ ჯოხი ტურფა ქალის ხელში სრულიად გასაკვირ მოვლენად არ უნდა მივიჩნიოთ. წახალისებულმა ყოველივე ამით, ხოლო უმეტესად ჯინჭარაძის მიერ მკლავის მკლავში გამოყრით.—ტურფა ქალმაც ასწია თავისი თავისუფალი ხელით სამოთხის ნაჭერი კვერთხი ანუ ჯოჯოხი საარშიყო ენაზე—ტროსტი და გააწნა ჯინჭარაძეს შიგ შუბლში.

საკითხავათ და ამოცანად აქ მხოლოდ ერთი-ღა რჩება ტარტაროზისათვის: რატომ მაინცა და მაინც შუბლში და არა სხვა რომელიმე ადგილას?! ზრახვა თუ რამე ცუდი ედო მას ამ დროს, არა იმდენად შუბლში, არამედ უფრო გულში.

მაგრამ ერთი გამამართლებელი მოსაზრება ტურფა ქალის სასარგებლოდაც მოიპოვება ამ შემთხვევაში: სხვის გულში არა თუ ჯოხის, ხელისფათურიც არ არის ეთიკით დაშვებული!..

წყლის საკითხი სადგურ ხრესილში

ეროვნული ბიბლიოთეკა

უკვე დაიწყო ხელისმოწერა

ივლისისათვის

მასიურ მუშურ გაზ. **მუშა**-ზე

გაზეთი ღირს
თვეში 50 კაპ.

ყოველკვირეულ იუმორისტულ

ჟურნალ **ტარტაროზი**-ს

დამატებით 70 კაპ.

ტფილისში ხელისმოწერა მიიღება გაზ. „მუშა"-ს

მთავარ კანტორაში

ჯორჯიაშვილის ქ. № 6—ადგილობრივად

პროვინციებში გაზეთზე ხელისმოწერას აწარმოებენ:

განყოფილებები,

რწმუნებულები

და ფოსტა.

იზრუნეთ გაზეთის დროზე ხელისმოწერისათვის.

ცნობათა მიღება

გიორგი ალექსის ძე ლალუაშვილს. თუ ხაშურის რაიკომისა და გორის მაზრკომის წევრი დანიელ ქანაშვილი გადაცემულია სასამართლოში და არა დაპატიმრებული და გამახლში მოთავსებული იმ აშკარა დანაშაულისათვის, რომლის შესახებაც თქვენ იწერებით, ცხადია, უნდა დაუცადოთ სასამართლოს განაჩენს. ბრალდების წაყენება ადვილია ადამიანისათვის, მისი კარიკატურის მოთავსება უფრო ძნელი. მაგრამ საქვეყნოთ თავის მოჭრა უსამართლოდ, ხოლო თუ ვინიცობაა, გამართლდა, შემდეგ მისთვის სამართლიანად ისევ თავის მობმა კი — ყოვლად შეუძლებელი.

უსინდისოს. თქვენ სინდისიერად იქცევით, როცა სიმულიანტ-თანამშრომლის შესახებ სახუმაროს სწერთ. მაგრამ ვერ მივხვდით, თუ რისთვის დაასათაურეთ თქვენ ეს ზოგადი ხასიათის ლექსი „ქეთოს სიმღერა"-დ, როცა ცნობილია, რომ ქალებზე უფრო მამაკაცები იჩენენ ასეთ ავადმყოფობას. მაშასადამე, თუ [illegible]უსიც, ე. ი., სინდისიც კაი საქო-[illegible]“, მაშინ თქვენი ლექსისათვის სათაურად რომელიმე მამაკაცის სახელი უნდა აგელოთ და არა ქალის.

ეგრეთვე ჩვენი სინდისიერი შეფასების შემდეგ, მივედით იმ დასკვნამდეც, რომ ის, თუნდაც ასეთი ადგილი თქვენს ლექსში:

„გამგეს ვსთხოვე შვებულება,
ორი დღეი ანუ სამი,
სარეცხი მაქვს გასარეცხი
და მტვრიანი სტოლი-სკამი"-ო.

ვერც თუ ფორმალურად არის მაინცა და მაინც გამართლებული.

ყოველივე ამის შემდეგ, „უსინდისობა" ჩვენი იკითხეთ, რომ არ ვბეჭდავთ თქვენს ლექსს თორემ თქვენ ჩვენთან **„ჯვარი გწერიათ"!..**

ფაქტს. თქვენს ფსევდონიმს რომ დავხედეთ უნებლიეთ წამოვიძახეთ: „ახლა კი ეშველა: მოსწმინდა შუბლზე სირცხვილის ოფლი ყველა ჩვენს პროვინციელ კორესპონდენტს ამ ერთმა-თქვა". და ჩვენი ეს წამოძახებაც ჩვენ გვეგონა მართალი, რადგან ვფიქრობდით, რომ „ფაქტი" ხომ კი მაინც დაამყარებდა თავის წერილს ფაქტებზე-თქვა. მაგრამ მოლოდინი არ გაგვიმართლდა. ბოლომდი ჩავიკითხეთ თქვენი საკმაოდ გრძელი ლექსი და იქ ძლივს-ძლივობით ამოვარჩიეთ, რომ თქვენ ამ ქალის წინაამდეგ რაღაც პირადი ანგარიში უფრო გალაპარაკებთ, ვიდრე საზოგადო ინტერესი.

ფაქტია, მხოლოთ დიდათ სამწუხარო!..

უროს. თქვენ ლექს სუფსის მუშაკთა შესახებ ჩვენ დიდის სიმოვნებით დავბეჭდავთ, რომ ერთი, თვითონ ლექსი ლექსად ვარგოდეს და, მეორეც, მართლაც და უროსავით რომ არ ურტყამდეს თავში ყველას განუკითხავდა: მრუდსა და მართალს. თორემ დასაჯერებელია, განა, რომ სუფსაში არც ერთი დაწესებულების ხელმძღვანელი არ ვარგოდეს? სანიმუშოთ ერთ ტაეპს მაინც ვათავსებთ თქვენი ლექსიდან აქვე:

„სასადილოში გლეხკომის
მსახურობს სერაპიონი,
ლუკმებს იმოდენს იტენის,
ნახოთ, სთქვათ: „არს ჩემპიონი"!.

ასეთი რომ იყვეს ყველა ტაეპი, აქვე მოვათავსებდით ერთი მეორეს მივაყოლებდით სწორედ ისე, როგორც სასადილოში ლუკმას ლუკმებს აყოლებს სერაპიონი.

მსუბუქ კავალერისტს. თქვენს გრძელ ლექსს რომ ვკითხულობდით, ასე გვეგონა, თითქოს თითონ ჩვენ ვიყავით ეს მსუბუქი კავალერისტი, ანუ ცხენოსანი. რა თქმა უნდა, ჩვენი სიმსუბუქის მიზეზი ამ შემთხვევაში თქვენი „ცხენის" სიარული გახლდათ. ჯაგლაგმა ცხენმა, თქვენც იცით, მხედრის რა ნაირი რყევაც და რხევაც იცის. საბედნიეროდ ,ჩვენ ამ მოგზაურობას გადავრჩით, რადგან ამ მართლაც ყველაფერი „მსუბუქი" აღმოჩნდა: ლექსიც, რითმაც, შინაარსიც და ფაქტების მნიშვნელობაც. ასეთი „მსუბუქი" მგზავრობის შემდეგ, ჩვენ მაინც არ შევვიძლია ერთი ადგილი არ აღვნიშნოთ თქვენი ლექსიდან, სახელდობრ, ის, სადაც ლაპარაკია დალაქების არტელზე რომ სწერთ:

„ჩემი ცული კარგად სჭრის,
ვიდრე მათი დანები"-ო.

ეს გარამოება, სხვათა შორის,, ტეხნიკის უკანასკნელი მიღწევაც არის. ალბათ, სამართებელ დანებზე იქნებოდა ლაპარაკი, რომ ესენი უბრალო დანები არ იყვენ. ახლა რაღა უნდა იყვეს თქვენი ცულის სიმახვილე, როცა ის ამ დანებზეც უფრო სჭრის?!.

უსტაბაშს. თქვენ რა მოგიგონიათ ეს „ცხოვრების გრამასები"? „ჩავაგრამასეთ" ბოლომდის, შემდეგ „ამოვაგრამასეთ" თავამდის, „გადავაგრამასეთ" იქით - აქეთ, მაგრამ რომ არაფერი გამოდნა მათგან, ავიღეთ და ისევ სარედაქციო კალათში „გადავაგრამასეთ". — „იგრამასეთ" ახლა იქთქვა — დავატანეთ ზედ.

ზოსიმეს. როგორც გატყობთ, თქვენ გაგიტკბათ ჩვენ მიერ თქვენს შესახებ „ცნობათა მიღებაში" მოთავსებული აზრების მოსმენა თქვენს შესახებ, რომ გვთხოვთ: „კიდევ მომათავსეთო". თქვენს ფეხის ხმას ჩვენ არ ავყვებოდით, რომ საქმის ინტერესი არ მოითხოვდეს ერთი თქვენი „ნაწარმოების" შესახებ ამ ცნობის მოთავსებას. საქმე შემდეგშია: ჩვენ არ ვიცით, თუ რას ჰფიქრობს მაკდონალდი. თქვენ ეს კი არა, საჭირო რომ დარჩეს, იმასაც ადვილად გადმოგვცემთ, თუ რას ჰფიქრობს ამერიკელი გუვერი, ჩინელი ჩან-კაი-ში, გინდ ავღანელი ბაჩე-ი-საკაო. მაგრამ, განა, ყველა თქვენი „გადმოცემა" სწორი იქნება? [illegible]ეთივე სწორი, როგორიც არის თქვენ მიერ „მაკდონალდის სიზმარი წითელ მსოფლიოზე"-ში გადმოცემული მაკდონალდის აზრი, რომელიც ვითომც იმას ამბობს, რომ აღმოსავლეთ ერს, ე. ი., რუსეთს დასავლეთ „ერებს" ჩანთქმა უნდა. რა გარანტია გვაქვს, რომ ეს თქვენი „გადმოცემა" სავსებით შეეფერება მაკდონალდის ნამდვილ ფიქრსა და აზრს?!.

ემეზს"-ს. თქვენ სწერთ პირველ სასადილოს დამლაგებელ ქალზე, მაროზე, რომ ის სამსახურში მანკიერობს და რომ ეს მისი მანკიერობა გამოწვეულია მისივე პირადი ყოფაცხოვრებისაგან. ბრალდება როგორც მთელი ქვეყანა ხედავს, ფრიად მძიმე არის. ამას სათანადო საბუთები ეჭირვება, თუნდაც კონკრეტიულ ფაქტების დასახელების სახით. მარტო იმის განცხადება კი, რომ სახლში მისულ მაროს ეკითხებიან თუ „ვინ არიან ესენი, შენთან რომ დადიანო", ან ის კიდევ, რომ მარო ტუჩებს იღებავს და პუდრითაც ითხუპნება, დამერწმუნეთ, საბუთად ან საბაბად მასზე ცნობის მოთავსებისათვის ვერ გამოდგება.

ჩვენ უფრო მეტს „ვეძებთ".

***

რედაქციისაგან

ჟურ. „ტარტაროზი"-ს № 24—(208)-ში მოთავსებული წერილი: „არ ეშინიათ" არ შეეხება ბორჯომის ტერიტორიალურ დამხლევე კასის თავმჯდომარეს ხაჩიძეს.

„ტარტაროზი"-ს № 24—(208)-ში მოთავსებულია ცნობა მუხიანიდან ჰიუგენის ხელმოწერით: „კუჭუხიძეს გვერდს უმშვენებდნენ: აღმასკომის თავმჯდომარე და მდივანი". უნდა იყოს „...სასამართლოს მდივანი".

გრ. რუსიას (სოხუმი). გიდასტურებთ, რომ ნიკოლაიშვილზე მოთავსებული ცნობა თქვენ არ გეკუთვნით.

„ტარტაროზი"-ს შემდეგი ნომერი
სპეციალური
საავარაკო-საზაფხულო
ნომერია

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

წინათგრძნობა

— ცოლი: — წუხელ ცუდი სიზმარი ვნახე... ჩვენი ბიჭი პარტიიდან კი არ გამოაგდონ!
ქმარი: — ბაიყუში ხარ! შარშანაც რალაცა ცუდი სიზმარი ნახე და აგვიხდა: დუქანი დამიკეტეს, სახლი ჩამომართვეს და შრომის ბირჟიდანაც მომხსნეს!